

Jak král Murdychor čaroval a jak se královně Marianě narodil syn

Po cestě kolem kopce s hradem na vršku jel volným krokem jezdec na koni. Jeho hezkou tvář s dlouhými tmavými vlasy oživovaly oříškově hnědé oči, které pozorně sledovaly okolní krajinu. Podle šatu bylo poznat, že je urozeného původu, také podle sedla a koňského postroje. Král Slavomír se tak často projížděl po kraji a dohlížel na dění ve své zemi. Slunce hřálo, jako by ani nebyl říjen.

„To je krásný den!“ pomyslel si Slavomír, a jak se tak rozhlížel po kraji, zadíval se s potěšením na svůj hrad. Ze světla šedého kamene ho vystavěl jeho otec a všechny dřevěné terásky nechal Slavomír na přání královny Mariany barevně omalovat. Červenobílé vlajky vesele vlály na věžičkách a soutěžily se zlatě zbarvenými stromy podzimu a zářivě modrou oblohou. V modři nebe se mihla bílá holubice a usadila se na nejvyšším okně hradní věže. Vedle na kopci pískal malý pasáček na píšťalku veselou písničku stádečku ovcí, které pilně obíhal černobílý pes.

Melodii písničky náhle narušilo ostré zakrákání. Na nebi se zčistajasna zjevil modročerný havran a zaútočil na holubici. Ta vzlétla ve snaze uniknout, ale havran na ni dorážel s napřaženými pařáty, jen jen ji roztrhat.

Král Slavomír bez váhání vytáhl z toulce na zádech šíp, zvedl luk a vystřelil. Šíp proťal oblohu a prolétl havranovi křídlem. V tu chvíli se ten zlověstný pták jako kouzlem proměnil v černý mrak a holubice rychle odletěla.

Slavomír ještě s údivem hleděl na mrak, když uslyšel bodrý hlas: „To byla dobrá trefa!“ Ohlédl se na pole vedle cesty. Oráč, který tam právě oral, uznale ukázal k nebi a s čepicí v ruce uctivě pozdravil: „Pozdrav Pánbu, pane králi!“

„Dejžto Pánbůh, muži. Však si to ten havran zasloužil. To mi ale nejde na rozum, kam tak náhle zmizel?“

„Pravda, jako by se ztratil v tom mraku“, kroutil hlavou udiveně oráč, popohnal koně a dal se zase do orání.

Slavomír se na podivný mrak podíval ještě jednou a ten se pojednou rozplynul, jako by na obloze nikdy nebyl. Král pokrčil rameny a přemítal, jestli se mu to snad nezdálo.

Když dojel k sadu, lidé tam právě sklízeli jablka. Hned ustali v práci a srdečně svého krále zdravili, rádi, že ho vidí.

„Pánbůh vám požehnej, to se letos urodilo jablek“, pochválil král úrodu. Červenolící muž v hnědé zástěře se široce usmál, pokýval hlavou a spokojeně zavolal: „Zbyde i na pálenku, pošlem ji na hrad ochutnat,“ a velkýma rukama ukládal jablka do koše.

Král se usmál a tu k němu přiletělo červené jablíčko. Slavomír pohotově jablíčko chytil jednou rukou a křikl na pihovatého, zrzavého kluka ve stromě: „Házet umíš!“

„A ty umíš dobře chytat!“ opáčil prostořece zрек.

Všichni strnuli, co to kluka napadlo, ale když viděli, že se král směje, rozesmáli se také.

U řeky praly ženy prádlo.

„A hele, pan král!“ všimla si jedna jezdce na cestě. Pradleny zvedly hlavu od praní a se zalíbením si ho prohlížely. Jejich král byl mladý, hezký a urostlý muž.

„Kdypak se už narodí tvůj syn?!“ zavolala druhá žena.

Král se na všetečku usmál. „Vypadá to, že přijde na svět každou chvíli, ale jak víš, že to bude syn?“

Všetečná pradlena mávla mokrým prádlem, až voda vystříkla na ženy vedle a s přesvědčením odpověděla: „Tuhle jsem zahlídla paní královnu. Hned jsem na ní poznala, že to bude kluk.“

Děvčata hned přikyvovala, však ony to svému králi moc a moc přejí. Když se narodí chlapec, převezme časem po svém otci vládu, což je důležité, aby království nepadlo do rukou cizáků.

Král pradlenám vlídně zamával a zamířil po cestě vzhůru do svahu, ke svému domovu.

Přes několik kopců a údolí, za širokou řekou se rozprostíralo sousední království, jemuž vládl král Murdychor. Jeho hrad na skalnatém vrchu hlídaly čtyři věže spojené do čtverce vysokou kamennou zdí. Na straně zapadajícího slunce hradní zeď obklopoval hluboký příkop a přes něj se klenul padací most z mohutných trámů vedoucí do masivní brány.

Ten hrad byl velmi starý a bylo vidět, že jej nikdo pořádně neudrhuje. Mezi starými kameny rostla tráva a bylí a zdi byly porostlé mechem. Krále Murdychora takové podružné věci nezajímaly. Na to byl příliš zaujatý sám sebou. Ani o své poddané se vůbec nestaral, to nechával na svém správci a pobočnickovi Sloterovi. Lidé v jeho království platili velké daně, až jim ani na holé živobytí nezbyvalo, a král jen plnil truhly zlatem a věnoval se svým zálibám. Nejraději v knihovně četl a studoval učené knihy o astronomii, alchymii a magii. Což o to, byl velmi chytrý a učený, ale nebyl tak říkajíc moudrý. Chytrost a moudrost není totéž. Ona totiž moudrost vychází ze srdce a slouží lidem, ale Murdychorova chytrost sloužila jen k jeho vlastnímu prospěchu. Nadarmo se neříká, že mnoho učenosti srdce vysouší.

A tak se král Murdychor se svým pobočníkem Sloterem zabýval hledáním receptu na výrobu zlata či pokusy o výrobu nápoje mládí a bezostyšně přitom bohatl na bídě svých poddaných. Každý den přepočítával své poklady a s velkou radostí zjišťoval, jak díky Sloterovu správcovství utěšeně přibývaly. Kdyby se mu tak ještě podařilo vyrábět zlato, byl by mnohem, mnohem bohatší. To mu totiž připadalo nejdůležitější v životě. Rád také svou moc a bohatství vystavoval na odív, proto často pořádal hony a okázalé hostiny pro urozené pány z okolí.

Toho dne navečer stoupal král Murdychor jako obvykle do své alchymistické komnaty ve věži. Šel trochu ztěžka, bylo mu teprve přes čtyřicet let, ale vysedáváním v knihovně ztloustl a z pohodlně a jeho pleť s nepříjemným žlutavým nádechem dokazovala, že málo chodí ven na vzduch.

Komnatu spoře osvětlovalo světlo zapadajícího slunce pronikající barevnými okenními skly. Na těžký dubový stůl, na kterém ležela velká kniha v kožených deskách, dopadalo zelené a červené světlo a zabarvovalo bílou lidskou lebku na podstavci. Zdi, obložené masivními policemi, byly přečpané knihami a různými křivulemi. Fialové závěsy a staré tmavé tapety dodávaly přeplněné a tmavé místnosti pochmurný vzhled. Tuto nevlídnost trochu narušoval jen oheň plápolající v krbu. Pablesky z ohně se míhaly na skleněných křivulích.

Král přistoupil k velké okované truhle a odemkl ji klíčem, který nosil pořád u sebe. Otevřel víko a jeho stále zamračená tvář se rozzářila pohledem dovnitř. Blaženě se prohraboval zlatými mincemi a drahými šperky a spokojeně si mumlal: „Taková krása a to je všechno moje.“

Vtom se zamračil: „Ale co až umřu? Už svoje poklady nevidím!“

Zlostně zabouchl víko, až to prásklo.

„Musím se stát nesmrtelným!“ napadlo ho náhle. Odkráčel ke stolu a začal rychle listovat ve velké knize, aby v ní vyhledal návod na nesmrtelnost.

„Tady to je!“ zvolal potěšeně. „Nesmrtelnosti dosáhneš, až poznáš tajemství srdce.“ Mrzutě se zaškaredil. „Co je to za nesmysl?! Slotere, kde vězíš?“ netrpělivě zadupal.

Do komnaty chvatně vstoupil mužík, marnivě přestrojený v barevných punčochách, králův pobočník Sloter. V tváři se mu zračila licoměrnost a podlézavost, kterou ještě umocňovalo nahrbené držení těla.

„Co si přeješ, milostivý králi, nejchytřejší a nejbohatší ze všech panovníků na světě,“ zadrmlil často používanou větou.

„Což o to, myslí mi to dobře. A tolik zlata určitě nemá nikdo,“ liboval si král, který mohl lichotky poslouchat od rána do večera.

„Není člověka, který by byl bohatší a učenější než ty,“ skočil mu Sloter do řeči dalším lichocením.

Murdychor položil ruku na starobylou knihu a pyšně přitakal: „To máš pravdu, mám a znám už všechno, ale to mi nestačí.“ Zvedl prudce hlavu a vyštěkl: „Já chci získat nesmrtelnost! Chci všechno to bohatství užít napořád.“ Vztekle praštil rukou, ozdobenou prsteny, na stránku knihy. „Tady se píše, že nesmrtelnost získám, až poznám tajemství srdce.“ Tázavě pohlédl na svého bývalého učitele a nynějšího pobočníka. „To je nějaká hloupost!“ zavrčel popuzeně.

„Che, che!“ Sloter se snaživě uchechtl té hlouposti a opatrně navrhl: „Nechť Tvoje Veličenstvo zkusí nahlédnout do kouzelné koule. Třeba ti vědma Lomika ohledně nesmrtelnosti poradí.“

„Ty jsi hlavička!“ zaradoval se Murdychor a přátelsky třepal Slotera po lysině na hlavě.

Sloter zašoupal nohou jako spokojený pes a běžel před králem rozhrnout závěs, za nímž se objevila velká kulatá skleněná nádoba na stolku pokrytém rudým sametem. Vzal vědro a nalil do nádoby čistou vodu.

Murdychor se zadíval do koule, pozvedl nad ní ruce a pronesl zaklínací formuli: „Abraka dabra tri bon gras! Zjev se, vědmo Lomiko! Chci vědět, jak se stát nesmrtelným, abych si navždy udržel svou moc a bohatství.“

Voda v kouli se zamlžila a z mléčné mlhy vystoupil obraz vědmy s dlouhými bílými vlasy a ušlechtilou tváří poznamenanou vráskami vysokého věku.

Promluvila ke králi jasným, zvučným hlasem: „Když člověk baží jen po moci, majetku a zlatě, nesmrtelnosti nikdy nedosáhne. Jen ten, kdo najde tajemství srdce, získá nesmrtelnost. Pokud nenajdeš tajemství srdce, svou moc si neudržíš. Připraví tě o ni chlapec, který se zanedlouho narodí v království krále Slavomíra.“ Obraz vědmy se náhle proměnil v bílou holubici, jež vzápětí zmizela.

Murdychor bouchl do stolku, až skleněná koule poskočila a voda z ní vyšpláchla. „Co to je za žvásty!“ rozzlobeně zahromoval. „Kdo tady stojí o tajemství srdce?“ Zamračeně se podíval na Slotera a pomalu usekával: „Ale, co je to za parchanta, co se má narodit?!“

„Máš pravdu, můj králi,“ kroutil podlézavě hlavou Sloter nad těmi „žvásty“ a hned přispěchal se svojí radou, „ty hlavně musíš najít toho kluka.“

„Ale, to s tím s klukem nemusí být pravda,“ mrzutě odsekl Mudychor.

Sloter se nenechal odradit a vychytrale pronesl jakoby mimochodem: „A říká se, že královna Mariana je převelice krásná. To by byla žena pro tebe.“

Krále ten nápad potěšil, spokojeně se ušklíbl a hned velitelsky rozkázal: „Dej bezodkladně svolat všechny mé rytíře, ať postaví vojsko! Jdeme do války!“

Pobočník se horlivě vydal splnit úkol a Murdychor se rozběhl k oknu, až za ním jeho černý plášť zavlál jako obří křídla. Rozrazil okenici a zvolal mocně: „Bude válka!“

Vzápětí na parapet okna dosedl velký modročerný havran a vítězně zakrákoval radostí. Obloha se pojednou zatáhla a mezi mraky krvavě zazářilo zapadající slunce. V nastalém šeru neblahý pták prudce zamával křídly a majestátně vzlétl. Po chvíli letu se snesl okolo věže k bráně s kamenným erbem ve tvaru štítu s třemi černými dýkami mířícími na srdce, které bylo z půlky černé a z půlky zlaté. Havran usedl na krakorec nad erbem a ztuhl tam jako kamenný strážce.

V Slavomírově království nastal shon. Král musí jet do války, aby ochránil svou zemi před nepřítelem.

Murdychorovo vojsko už překročilo hranice, a kudy prošlo, zůstávala jen zpusťtošená, vypálená krajina.

Z cimbuří hradu se ozvala fanfára a na dubovém padacím mostě zarachotila kopyta mnoha koní. Slavomír, obklopen družinou rytířů, vyjížděl do boje. Nad muži v plné zbroji vlála korouhev se zlatým sluncem na červenobílém poli. Z okna hradu se vykláněla půvabná mladá žena, královna Mariana, a mávala bílým šátkem na rozloučenou. Slavomír se ještě naposled otočil a na pozdrav své milované choti zvedl k ústům medailon na řetízku.

Královna v odpověď uchopila medailon na svém krku a také jej políbila. Medailonek jí daroval Slavomír k jejich svatbě. Smutně se na něj zadívala. Pohled na zlaté slunce s červeným kamínkem uprostřed ji rozplakal.

Její dobrá chůva Boženka k ní rychle přispěchala. Pohládila ji po vlasech a utěšovala: „Neplač, děvenko, však on se vrátí, dřív než se děťátko narodí.“

„Ach Boženko, jen aby se ve zdraví vrátil,“ vzlykala Mariana a náhle vykřikla bolestí, chytla se za vzduť břicho a sesula se k zemi.

„Honem, na královnu přišla těžká hodinka!“ volala polekaně chůva a utíkala ke dveřím pro pomoc. Do otevřeného okna přilétla bílá holubice, jako by chtěla královnu chránit, a komnatu náhle zalilo měkké zlaté světlo.

